

2. Lex moet leren luisteren.

Nu woont Lex alweer twee weken bij Lars, Sem, Jess, Leila en papa en mama. Eerst woonde Lex in het dieren-asiel, daar had hij een groot hok, waar zijn mand in stond. Twee keer per dag werd Lex uitgelaten. Verder was hij veel alleen. Maar nu is Lex bijna nooit meer alleen. Zijn mand staat in de kamer, en er is altijd wel iemand die met hem wil spelen.

Lars zit op de bank. Hij kijkt tv. Lex springt ook op de bank en gaat tegen hem aanliggen. Lars aait hem over z'n kopje. Eigenlijk mag Lex niet op de bank liggen, maar ja, hij ligt zo lekker tegen hem aan.

Dan hoort hij papa en mama ook binnenkomen. Die zien Lex op de bank liggen.

Papa tilt Lex van de bank en legt hem in zijn mand.

“In je mand, Lex,” zegt papa streng tegen Lex.

Lars schrikt.

Papa zegt: “Lars heeft geen oortjes,” en mama zegt het ook. “Dat klopt,” zegt ze.

Dat wist Lars niet, dat Lex geen oren heeft. Hij dacht altijd dat de flappen aan zijn kop zijn oren zijn. Maar dus niet, want Lex heeft geen oren. Maar ... als je geen oren hebt kun je niets horen. En dat is gevaarlijk. Als Lex per ongeluk op straat komt, hoort hij geen auto's aankomen.

Dan kan hij zomaar onder een auto komen.

Lars maakt zich zorgen. Hij vindt Lex heel lief en wil hem nooit weer kwijt. Hoe kan dat nu, dat Lex geen oren heeft? Is hij zo geboren? En waarom heeft niemand dat aan Lars verteld? Lars voelt zich boos worden. Hij gaat naar papa.

“Waarom heb je dat niet aan ons verteld?” zegt Lars boos tegen papa.

Papa kijkt verbaasd naar Lars. Hij begrijpt niet wat Lars vraagt. Hij ziet wel een boos jongetje.

“Wat heb ik niet verteld, Lars?” vraagt papa.

“Dat Lex geen oren heeft! Dat is gevaarlijk voor Lex, en dan moet ik op hem passen.”

Verbaasd kijkt papa naar Lars. “Geen oren?” zegt papa.

“Kijk, Lars,” wijst papa naar de flappen van Lex. “Daar zitten ze.”

Nou begrijpt Lars het helemaal niet meer. Dan heeft papa gelogen. Hij voelt zich nog bozer worden.

“Dan heb je gelogen,” zegt Lars, “en liegen mag niet.”

Papa kijkt nog verbaasder.

Maar mama begrijpt het. “Papa,” zegt ze, “jij zei: ‘Lex heeft geen oortjes.’ Dat heeft Lars verkeerd begrepen.”

Nu begrijpt papa het ook. “Dat is een gezegde, Lars, het betekent dat Lex wel oren heeft, maar ze niet gebruikt om te luisteren.”

Lars vindt het raar. “Waarom zeg je dat dan niet?”

